

er foregaaet. Altsaa en Prøvelse maa finde Sted, og Medvirkning i saa Henseende maa være til Stede fra deres Side, som er i Stand til at yde Oplysninger.

Den tredje Anke er den, som har været mest omtalt, og som ogsaa er den alvorligste. For hvis der er nogle flere eller nogle andre i Arbejdsløshedskasser, end der egentlig burde være, nogle som altsaa faar Understøttelse paa denne Maade, og som maaske burde have haft den paa en anden Maade, eller hvis der sker positive Misbrug overfor Loven paa et eller andet Omraade, som nys nævnt, saa er det Anker, der i Styrke paa ingen Maade kan sammenlignes med denne Anke, hvis den er rigtig, at Loven modvirker Lysten til at tage Arbejde. Dette er altsaa den væsentligste Anke. Men med Hensyn til denne Anke er der at sige, at her foreligger der ogsaa, naar man ser bort fra, hvad man hører, og hvad man ser eller læser, og nøjes med, hvad man har kunnet se til Bunds i, forbavsende lidt, navnlig naar man tager i Betragtning, hvor meget man har set og hørt og læst om.

Hr. Hedebo gav i Gaar en Oplysning om dette Forhold fra Arbejdsløshedsinspektørens Side. I en Periode, hvor der efter Arbejdsløshedsinspektørens Opgivelse var 72'000 Arbejdstilfælde, forelaa der Anmeldelse for Arbejdsløshedsinspektoratet vedrørende 410 Arbejdere, som ikke havde været arbejdsvillige, og ved nærmere Prøvelse af disse 410 Arbejdere svandt Tallet ind til 56, og disse 56 var allerede blevet fradømt Understøttelse i første Instans, af Kassen selv. Altsaa, Sagen opløstes til overhovedet ingen som helst Betydning at have. Dette vil nu imidlertid ikke sige, at der ikke kan være andre Tilfælde af Arbejdsvillighed end dem, som er anmeldte. Ogsaa her kan det jo være, at der ikke medvirkes tilstrækkeligt. Der er fra Arbejdsgiverforeningen udsendt en Opfordring til Arbejdsgiverne, hvis Hensigt var at medvirke til, at Loven kunde virke efter sin Hensigt, men der har maaske af forskellige Grunde, mere eller mindre berettigede Grunde, været Uvillie til at medvirke; men saa borttages ogsaa baade Virkningen af Angrebene og Muligheden for at prøve deres Berettigelse.

Jeg skal til de af Hr. Hedebo i Gaar nævnte Tal anføre nogle Bemærkninger fra en Skrivelse, som den ærede Arbejdsanvisningsdirektør har givet mig, idet jeg ogsaa har spurgt ham om hele dette Forhold. Arbejdsanvisningsdirektøren har vistnok den samme Opfattelse som Arbejdsløshedsinspektøren: at det ikke kan nægtes, at der

foreligger Tilfælde, hvor Tilbud om Arbejde ikke har mødt Villighed til Efterkommelse hos Arbejderen, bl. a. fordi det ikke kan betale sig at overtage det anviste Arbejde. Men naar et saadant Tilfælde foreligger, maa man jo, naar man skal være retfærdig, undersøge, om den, som har vægret sig, har haft Berettigelse dertil eller ikke. Den almindelige store Arbejdsløshedslov har den Hovedregel, at hvis man vægrer sig ved at modtage Arbejde, som findes passende efter vedkommendes Arbejdsevne og hele Anlæg, skal Understøttelsen bortfalde; men Vægning ved at optage et Arbejde, fordi det ikke kan betale sig, betyder jo ingenlunde i og for sig, at der foreligger en Arbejdsvillie, thi hvis f. Eks. det anviste Arbejde ligger langt borte, et helt fremmed Sted, saa det maa anses for tvivlsomt, om det er rimeligt at tage dette Arbejde nogle Dage for derefter at skulle vende tilbage til et Arbejde, som ventes at komme paa det Sted, hvor man oprindeligt opholdt sig, saa maa man undersøge, hvorledes Forholdet i den Henseende er, og baade Arbejdsløshedsinspektøren og Arbejdsanvisningsdirektøren er sikkert af den Anskuelse, at der vil være Tilfælde, hvor det ikke vil være rigtigt at tvinge en Arbejder ud et andet Sted end hans oprindelige Arbejdssted. I den Forbindelse nævner baade Arbejdsanvisningsdirektøren og Arbejdsløshedsinspektøren den uhyre Vanskelighed, der er ved at skaffe Arbejderne Bolig og Kost paa Steder, hvor de ikke har hjemme. Arbejdsløshedsinspektøren nævner, at det hænder, at Arbejderen kun kan finde et Logi til saa ublu Priser som indtil 35 Kr. pr. Uge. Naar der forlanges saadan Betaling for Kosten og Logiet, er det klart, at Arbejderen har en Ret til at undersøge, om der er Grund for ham til at gaa til dette Arbejde for den Løn, der bydes ham. Kost og Logispørgsmaalet er jo et af de Spørgsmaal, som længe var Genstand for Overvejelse i den forrige Rigsdagssamling, og efter Forhandling med Arbejdsanvisningskontoret og Arbejdsløshedsinspektoratet og det Arbejdsudvalg, som Indenrigsministeriet nedsatte, for øvrigt paa direkte Foranledning af Finansudvalget, er der tilvejebragt en Ordning, hvorefter der ydes et særligt Tilskud til Kost og Logi til saadanne Arbejdere, som faar anvist Arbejde udenfor deres Opholdssted; men i øvrigt kan Lønnen plus dette Opholdstillæg være af en saadan Art, at den ikke svarer til de Krav, som stilles paa Stedet om Betaling for Kost og Logi.

Endvidere kan der være faglige Uover-